

EL SENYOR DE LA GUERRA

14 de maig de 1.152

M'ha despertat un mal son. El resplendor de la lluna il·lumina l'estança. La platejada llum no em calma, al contrari, m'inquieta i desassossega. Em fa adonar-me'n de la greu i cruel situació que hem d'afrontar. Així mateix em recorda que a trenc d'alba m'hauré de posar el vestit de ferro que sempre he portat amb tant d'honor i d'orgull.

Desitjaria que la nit no acabés, que la foscor no es sotmetés a la claror, que a tothora les tenebres fossin tan espesses com ara són les meves angoixes.

De fora m'arriba la cridòria dels homes. Són soldats valents i estan delitosos per emprendre la gesta. Ignoren que dintre de poc seran carronya de voltors i que jo, el seu capità, seré qui, sabent on els porto, els engresqui a una batalla que està perduda abans de començar.

Els hi hauré de parlar de valentia, de valors, d'honor, de la pàtria, del rei..., i no m'hi veig en cor. Avui no, avui no puc transmetre un coratge que no tinc. Avui no, avui no estic convençut de la victòria. Avui m'envaeix la desesperança i no puc entabanar-los. No, avui no puc.

Per la finestra veig els homes aspirants a guerrers, estan fogosos, eufòrics. Traginen amb les armes a les mans com si fossin joguines. Clar, són molt joves, gairebé uns nens... La inexperiència els porta a estar ansiosos per començar a lluitar.

Em commouen i al mateix temps sento llàstima per ells. No els anima cap noble ideal. Plegats componen un grup força estrany. A uns els ha portat aquí l'aventura, l'ànsia de veure món. A altres, l'ambició de fer-se amb un botí.

També estan aquells que es pensen que l'exèrcit els hi satisfarà la gana, els hi resoldrà la vida.

“Desgraciats que errats aneu!”. La majoria són carn de canó. Fanàtics seguidors d'uns predicadors de cor rabiós i endurit que, en defensa d'una irracional fe arrossequen en nom de Déu a incertes heroïcitats als pobres d'esperit.

Què em passa? Com em venen tan negres pensaments si fins no fa gaire jo també era un d'ells? Estaré posseït pel maligne?

D'aquí a una estona baixaré al pati d'armes i sense convenciment els hi diré que els sarraïns han estat enviats pel dimoni i amb enceses paraules els cominaré a saquejar, a violar, a matar... I o faran sense comprendre al crueltat dels seus actes.

Jo, com els xarlatans de la creu, també els hi parlaré, en nom de Déu i del rei, d'infidels, d'invasors, però evitaré que se n'adonin que per a l'enemic els infidels som nosaltres.

Els més ingenus, potser influïts per les paraules dels predicadors o per la buida xarrameca del seu capità esperaran la majoria de les vegades, a canvi de perdre la vida, el reconeixement de la seva proesa o si més no la salvació de l'ànima, però a la terra seran pocs els qui els hi tinguin en compte l'heroisme... en quant a la salvació de l'ànima, depèn del cel i no se sap... Però, què es pot esperar d'un Déu que permet tantes atrocitats? No, a un Déu cruel i injust no se li pot demanar misericòrdia.

En el somni he presenciat la meva mort. Una espasa enemiga, insensible i a la vegada apassionada em travessava el cor. Aquest cor que ara batega amb

tanta força i que aviat es parará. Aquest cor que ha assaborit tanta crueltat sense manifestar compassió per l'enemic.

La batalla serà acarnissada. Els adversaris ens superen en número. Anem cap una mort segura, innecessària i inútil... És la crònica d'una una mort anunciada. Qui sóc jo?, un soldat. I quina és la missió d'un soldat?, matar, matar impunement dins la legalitat. En definitiva, qui sóc jo?, un assassí!

En aquest món no he fet més que lluitar. He acabat amb moltes vides i he estat ferit de mort. El meu cos cansat, ple de costures, en dóna fe. I ara, quan m'acosto al final de la meua l'existència, me n'adono que he sacrificat família, benestar, fortuna, tranquil·litat... per ideals insensats i causes absurdes.

Per on he passat he sembrat misèria, infelicitat, desamor, dolor... He arrasat pobles i cremat collites. He deixat vídues, donzelles ultratjades i orfes amb fam... I què n'he tret?, ben poca cosa: satisfer la meua insaciable vanitat i gaudir d'uns fugaços moments de glòria.

Des de fa un temps no em reconec i en la mateixa mesura que em disminueix el vigor, noto com m'augmenta la por: inequívocs símptomes de que sóc un vell, de que estic acabat.

Dintre de no res clarejarà, em vestiré les armes i em reuniré amb els meus homes i a lloms del meu cavall blanc enlairaré l'espasa i brandant-la amb vehemència comandaré la tropa al crit de: "¡Santiago y cierra, España!" Que Déu ens empari a tots.

Pilar Montero